

Glenn Cooper

MARIA MAGDALENA
PONTIFUL
UITAT

Traducere:
Timea Kovacs

NICULESCU fiction

CAPITOLUL 1

Oaza Nordică, Egipt, 67 d.Hr.

Maro era culoarea ei și culoarea acestui loc. Ochii îi erau căprui și, deși încărunțise, încă mai avea șuvițe din culoarea inițială a bronzului. În tinerețe, pielea ei era atât de deschisă, încât se îmbujora în nuanțele de roz ale unui nou-născut, dar soarele o copsese de peste cincizeci de ani, dându-i nuanța nucii. Roba ei veche de in, a doua ei piele, era de aceeași culoare a nucii, chiar și după ce o spăla.

Culoarea ei se potrivea cu pământul arid, pentru că și acesta era maro. În apropierea oazei, solul era întunecat ca scoarța de cedru, dar pe măsură ce te îndepărtați de izvor, terenul se lumina, trecând de la cupru la culoarea nisipului alb al deșertului. Grupul de case peste care a dat era în armonie cu pământul, ridicându-se organic din solul deșertului, cu pereții din blocuri de calcar, aspre și maronii. A ajuns acolo călare pe un măgar, când soarele ardea aproape de orizont și vânturile nordice biciuiau nisipul fin în aer. Unul dintre tovarășii ei de călătorie a bătut la ușa dură și s-a dat la o parte.

Un bătrân a apărut și a întrebat-o în aramaică cine este.

Femeia a răspuns:

— Eu sunt Maria.

Bărbatul, Isaia, a privit-o cu atenție și i-a spus:

— Nu aud bine. Ai spus Maria?

Femeia și-a coborât gluga, dezvăluindu-și ochii scorojiți și buzele crăpate, și a spus:

— Da, eu sunt Maria. Maria din Magdala. Caut adăpost.

Ochii bătrânului s-au mărit.

— De cine fugi, Doamna mea?

— De toți, a spus ea. Creștini, evrei, romani, toți îmi doresc moartea. Mi s-a spus că aceasta este casa lui Leah.

Isaia a escortat-o pe Maria împreună cu cei trei bărbați la cea mai mare casă și le-a cerut să aștepte într-o cameră slab luminată. Podeaua era din pământ tare. Boluri de lemn erau stivuite pe o masă lungă. Obloanele fuseseră închise pentru a ține la distanță nisipul involburat, dar nisipul galben și fin a pătruns prin deschizături, acoperind masa și băncile, iar rafalele de vânt făceau lumânările să danseze și să licărească.

O femeie a intrat grăbită dintr-o cameră alăturată. Maria se gândea că probabil dormea, deoarece ochii ei surprinși și încețoșați au cercetat camera înainte să se oprească asupra ei. Femeia era mai tânără decât Maria, mai înaltă, cu trăsături fine. Avea înfățișarea unei doamne care cândva ar fi îmbrăcat mantii de mătase, dar acum purta o rochie grosolană care îi atingea vârful picioarelor goale. Zilele de vanitate ale Mariei erau demult apuse, dar această femeie, cu chipul ei minunat și neted, o făcea să își simtă amarnic anii.

Femeia s-a aplecat și a spus:

— Eu sunt Leah. Este adevărat că tu ești Maria Magdalena?

— Eu sunt.

Leah a strigat:

— Mamă binecuvântată! și lacrimile i-au umezit obrazii.

— Am călătorit mult și de departe pentru a o întâlni pe diaconița Leah, spune Maria, folosind cuvântul grecesc onorific, *diakonos*. Sunteți cunoscută în lumea creștină.

Leah a căzut la pământ și a sărutat picioarele Mariei.

— Doamnă binecuvântată, prezența ta în casa mea este un dar de la Domnul.

Maria a ridicat-o de umeri și a privit-o cu tandrețe.

— Spune-mi, de ce ai venit în casa mea?, a întrebat Leah.

— Sunt bătrână și am obosit să alerg pentru viața mea. Domnul știe că zilele mele sunt numărate. Vreau ca povestea mea să fie spusă înainte să mor. Aș vrea să o spui tu.

Auzind de vizitatori, comunitatea de aproximativ douăzeci de suflete a ieșit din case și s-a uitat prin crăpăturile obloanelor până când Leah i-a invitat înăuntru. Apoi, unul câte unul, adulții au căzut în genunchi și au sărutat picioarele Mariei, în timp ce copiii lor priveau curioși. După pregătiri grăbite, vizitatorilor li s-a servit o masă simplă de pâine, legume fierte și vin diluat, cu scuzele de rigoare din cauza lipsei de carne. Maria și-a exprimat recunoștința pentru ospitalitatea oferită, iar Leah a trimis un băiat să cumpere o capră pentru a putea face un ospăț a doua zi.

La masa comună, Leah i-a cerut Mariei să dea binecuvântarea.

— Aceasta este casa ta, a spus Maria. Tu ar trebui să dai binecuvântarea. Călătorii nu au fost presați să vorbească, pentru că era evident că le era foame și erau slăbiți. Cu toate acestea, întărit de mâncare și băutură, unul dintre oamenii Mariei, Quintus, un tânăr musculos cu buclele lungi și aurii, i-a răspuns viguros unui băiat de zece ani, care nu își mai putea stăpâni curiozitatea față de prezența lui musculoasă.

— De unde ești? a întrebat băiatul.

— Eu? Sunt din Roma. Știi unde este?

Băiatul a scuturat din cap.

— Băiatul s-a născut aici, a spus Leah. Acesta este singurul loc pe care îl cunoaște.

— Poate că o vei vedea într-o zi, băiete, a zis Quintus.

Un bărbat de lângă Leah râdea disprețuitor de peste masă.

— După accentul tău, îmi dau seama că nu vorbești limba maternă. Cred că ai fost soldat roman, a spus el, pronunțând ultimul cuvânt cu venin.

— Este adevărat, frate, a venit răspunsul vesel. Am fost gardian pretorian în slujba împăratului. Acum trei ani i-am întâlnit pe Simon Petru și Maria. Maria m-a urât înainte să mă iubească, pentru că eram temnicerul lui Simon Petru.

Maria a întins mâna să îl atingă ușor pe Quintus.

— Oh, cât îl iubesc acum!

— Când l-am auzit pe Simon Petru vorbind despre Hristos, mi s-au deschis ochii ca niciodată, a spus Quintus. M-a botezat în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, iar eu mi-am abandonat postul. A fost ușor să mă lepăd de trecutul meu. Apoi a zâmbit discret. A fost greu să învăț aramaica.

Leah i-a zâmbit înapoi.

— Copiii noștri s-au născut creștini, dar noi ceilalți suntem convertiți, evrei din Ierusalim.

Maria și-a ridicat privirea din castron și a spus:

— Pavel te-a convertit, nu-i așa?

— Da, Pavel, acum șaptesprezece ani. Ne-am adunat cu el pentru o vreme, iar când a plecat din Ierusalim spre Antiohia, Iacov, soțul meu, a fondat propria noastră casă creștină. De la început am suferit persecuții cumplite din partea autorităților, iar într-o noapte romanii l-au luat pe Iacov și l-au executat. Mi-a revenit mie sarcina de a conduce casa. I-am convins pe frații mei să plece în Egipt și ne-am stabilit aici, în acest loc îndepărtat, pentru a-L putea slăvi pe Domnul în

pace. Pentru noi, totul a început cu Pavel. Nu trece o zi fără să nu mă gândesc la el și să mă rog pentru binele lui.

Tristețea a acoperit chipul Mariei ca un văl.

— Pavel a murit. Nero l-a decapitat la Roma, la trei ani după ce l-a răstignit pe Simon Petru. Am aflat asta de la un călător creștin care a stat cu noi în Antiohia.

Cuvintele ei au umbrat camera, iar femeile au început să plângă, toate în afară de Leah, care a dat solemn din cap și a spus:

— Domnul l-a primit cu siguranță pe Pavel lângă El în Rai. Îi iertăm pe călăii lui și ne vom ruga pentru sufletele lor.

După ce au mâncat pe săturate, Leah a invitat-o pe Maria la plimbare. Înfășurate în șaluri, se plimbau mână în mână printr-o livadă de măslini, liniștea nopții răcoroase fiind între-ruptă doar de cântecul greierilor și de behăitul noii capre cumpărate.

— Este îngrozitor că a trebuit să fugi, a spus Leah. Mă doare inima pentru tine.

Empatia femeii a emoționat-o pe Maria.

— O mare parte din viața mea am fost atât de iubită și prețuită. A fost un șoc să fiu disprețuită.

Leah a strâns-o mai tare de mână.

— Cine te disprețuiește, Doamnă binecuvântată?

— Mai întâi au fost romanii. După ce l-au ucis pe Simon Petru, ne-am temut că și noi vom fi duși la Circul lui Nero pentru plăcerile crude ale mulțimii. Am părăsit Roma în grabă și ne-am dus în Antiohia, unde locuisem înainte. Ne-am alăturat comunității creștine de acolo și ne-am înființat casa de rugăciune printre ei, în Kerateion, cartierul evreiesc. Mă bucur să spun că am convins mulți evrei să urmeze calea lui Isus Hristos, dar aici a apărut o problemă. Rabinii s-au mâniat

și am aflat că au convins niște brute să neucidă. Așa că am fugit din nou în Galileea, patria mea, unde războiul dintre evrei și romani se potolise.

— Pelerinii ne-au spus că acum sunt mulți creștini în Israel, a spus Leah.

— Așa este, și printre ei se află bătrâni care își amintesc zilele în care Isus a umblat pe pământ, învățând și făcând minuni. Oh, ce bine a fost să fim din nou acasă! Timp de aproape un an, am fost fericiți acolo, iar mulțimile se îngheșuiau să ne asculte predicând cuvântul Domnului. Apoi, într-o zi întunecată, a venit un emisar din Roma care ne-a făcut să fugim din nou.

— Cine a trimis acest emisar?

— Nenorocitul de Linus. A ajuns la el vestea laudelor aduse slujirii noastre, iar mesajul pe care mi l-a transmis a fost îngrozitor. Oprește-ți slujirea sau mori de sabie. Așa-zii creștini s-au pregătit să îi îndeplinească ordinele. Puteam înțelege de ce romanii și evreii ne voiau morți, dar frații noștri în Hristos? Era prea greu de suportat.

— Invidia trebuie să îi fi întunecat inima lui Linus, a spus Leah. A strâns din nou mâna Mariei. Biata mea doamnă. Pot să îți spun ceva? Tu ai fost inspirația mea. Nu Simon Petru. Nu Pavel. Tu. Am găsit puterea să întemeiez această casă și să conduc această comunitate. Când eram tânără, simțeam că vocea mea era înăbușită de rabini și bătrâni. Ei voiau ca noi să ne ocupăm doar de gospodărie și să facem copii. Nu aveam voie să recităm Tora. Nu puteam să ne închinăm alături de bărbați ca egale. Când m-am convertit la creștinism, am aflat despre viața ta și cât de prețioasă erai pentru Isus și pentru lucrarea Lui. Deși nu ne-am întâlnit niciodată, tu

mi-ai dat curajul să predic cuvântul Domnului nostru după ce mi l-au ucis pe Iacov.

Trecuse mult timp de când Maria nu mai simțise bucurie în piept. Mâna caldă care o ținea era carne prețioasă. Călătoria de la Ierusalim, prin deșertul arzător, până la oază fusese grea. Mulți au vrut să o urmeze, dar Maria insistase că familiile nu trebuiau dezrădăcinate și trimise către un destin incert. La ultima masă, i-a îmbrățișat pe toți, iar înainte de răsăritul soarelui, în ziua Sabatului evreiesc, și-a luat rămas bun de la patria ei. Doar Quintus și alți doi loiali o însoțeau și adevărul este că Maria nu putea spune sau face nimic pentru a-l împiedica pe credinciosul Quintus să rămână alături de ea. Kilometru după kilometru, Maria se legăna pe spatele măgarului și se simțea tot mai vlăguită, fiind sigură că moartea o va găsi în Egipt, țara străveche a faraonilor din care fugise Moise. Dar melancolia care o cuprinsese în timpul călătoriei a fost spălată de apa rece, curată și binecuvântată a acestei femei, Leah.

— Tu și cu mine suntem foarte asemănătoare, a spus Maria, cu vocea fermă. Amândouă am pierdut persoane dragi din cauza răutății Romei. Amândouă am avut puterea să ne ocupăm locul în capul mesei. Suntem cu adevărat surori în Hristos. Nu este timp de pierdut. Dimineață îmi voi începe povestea vieții în slujba lui Isus din Nazaret.

Leah a spus:

— Voi asculta cu atenție, binecuvântată femeie. Avem papirus și cerneală. Isaia va fi scribul tău. Știe să scrie în greacă, limba lumii, deoarece creștinii de pretutindeni trebuie să afle despre tine și faptele tale. În anii care vor urma, ei vor cânta laudele celor trei stâlpi ai credinței noastre: Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, Simon Petru, stânca pe care a fost zidită Biserica, și Maria Magdalena, mama Bisericii.

I-a dat drumul Mariei și și-a împreunat mâinile în rugăciune.

— Vom numi povestea ta Evanghelia după Maria.

CAPITOLUL 2

În prezent

Deși majoritatea pasagerilor zborului Delta 124 de la Boston la Roma sunt americani, portugheza este limba principală în această noapte.

Cal Donovan estimează că trei sferturi dintre colegii săi de călătorie sunt de origine din Insulele Azore. În timp ce avionul survolează Atlanticul, aceștia izbucnesc în cântece populare tradiționale la fiecare câteva minute, creând o atmosferă mai degrabă de meci de fotbal decât de zbor internațional. Cal a renunțat să mai încerce să doarmă. Deși clasa business este mai puțin zgomotoasă decât clasa economică, perdelele care separă cabinele nu atenuează deloc zgomotul. Nu îl deranjează. Și el este în dispoziție de petrecere.

Nu în fiecare zi te duci la inaugurarea unuia dintre cei mai buni prieteni ai tăi, care va deveni următorul papă.

Însoțitoarele de zbor au descoperit că vorbește italiana ca un nativ, iar una dintre ele se apleacă și îi spune cu un accent milanez răgușit:

- Se pare că aveți o problemă cu paharul.
- Ce problemă?
- E gol. La fel ca data trecută?

Ea se întoarce cu un alt Grey Goose cu gheață și declară problema rezolvată.

— Pentru moment, răspunde el.

— Ați avut un accident?, întrebă ea, arătând spre ghipsul care iese de sub pantalonul lui.

— De fapt, a fost o bătaie. Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

Femeia o ia ca pe o glumă și își vede de treabă. Nu este o glumă. Celălalt tip este mort.

Majoritatea oamenilor cu un picior rupt se îngrașă din cauza inactivității. Cal a slăbit câteva kilograme și, pentru prima dată de când era un puști slăbănog în armată, are obraji scobiți. Nu este genul care să se lase pradă emoțiilor sau să dea vina pe stres pentru lipsa apetitului. Pur și simplu a strâns cureaua și și-a văzut de treabă. Ba mai mult, un Cal mai slab este chiar mai chipeș decât în recentul său portret de pe coperta revistei *The Improper Bostonian*, dedicată celor mai râvniți burlaci din Boston. Linia maxilarului este mai pronunțată, iar ochii lui căprui, adânciți, sunt și mai pătrunzători. Pare să aibă ceva din misterul nopții.

Toaletele din clasa business sunt ocupate, așa că se îndreaptă spre partea din spate, fără să știe că un preot s-a ridicat de pe scaun din mijlocul cabinei pentru a-l urma. Când termină și descuie ușa, preotul, un bărbat corpolent de vârstă mijlocie, cu un zâmbet larg, îl așteaptă afară.

— Professore Donovan, spune el.

Cal nu știe de unde să îl ia.

— Da, bună ziua, ce mai faceți?, spune el, sperând că bărbatul se va prezenta.

— Probabil că nu vă amintiți de mine. Sunt părintele Manny Cardoza. Ne-am cunoscut acum câțiva ani, când ați ținut o conferință în New Bedford despre inchiziția portugheză. Erați acolo împreună cu cardinalul Da Silva – Doamne Dumnezeule, parcă a fost ieri – adică cu Sfântul Părinte.

Tot ce își amintește Cal este o imagine vagă a unei mulțimi de călugărițe și preoți într-un centru comunitar supraîncălzit.

— Da, părinte Cardoza, mă bucur să vă revăd. Parcă a fost ieri, nu-i așa?

Au trecut doar cinci zile de când cardinalul protodeacon a apărut pe Loggia Bindecuvântării din Bazilica Sfântul Petru, s-a aplecat la microfon și s-a adresat mulțimii imense adunate în Piața Sfântul Petru.

— Vă anunț o mare bucurie! Avem un papă! Prea Eminentul și Preasfințitul Domn, Domnul Rodrigo, Cardinal al Sfintei Biserici Romane, Da Silva, care își ia numele de Ioan al XXIV-lea.

La al doilea tur de scrutin al conclavului – cel mai scurt conclav din istorie – Rodrigo Da Silva, prietenul drag al lui Cal, a devenit al 267-lea papă al Bisericii Catolice, al doilea născut în Portugalia și primul papă american.

— Șchiopătezi. Te-ai rănit?

— Am căzut într-o bibliotecă. Riscurile meseriei.

— La Harvard?

— Nu, eram în Anglia. Nu fusesem de mult acasă când s-a încheiat conclavul. Nu sunt prea multe lucruri care m-ar fi putut aduce înapoi într-un avion. Acesta este unul dintre ele.

— Suntem foarte emoționați, spune preotul. Mulți dintre enoriașii mei abia au dormit. Nici eu nu am dormit. Un fiu al Azorelor este papă!

— Se pare că ai adus aproape tot New Bedford la petrecere.

— Și toate celelalte comunități portugheze. Suntem nespuse de bucuroși.

Cal privește spre podea, murmurând:

— Da, este minunat.

Preotul se oprește și zice cu un ton apologetic:

— Îmi pare rău, domnule profesor. Știu că erați apropiat și de Papa Celestin. Moartea lui este o tragedie.

— Așa este.

Când preotul se întoarce la rândul său, însoțitorul lui, un preot asistent din parohia sa, îl întreabă:

— Cine e?

— Se numește Calvin Donovan. Este un renumit profesor de religie de la Harvard. Și el merge la inaugurare.

— De unde îl cunoașteți?

— Ne-am întâlnit o dată. Își amintește de mine. Mă bucur foarte mult.

— Îl cunoaște pe Sfântul Părinte?, întreabă preotul mai tânăr.

— Mai mult decât atât. Sunt prieteni – buni prieteni – încă de pe vremea când Da Silva era episcop. Donovan a fost prieten și cu Papa Celestin. Cred că este un lucru bun pentru înalții noștri clerici să aibă persoane din afara Bisericii în care pot avea încredere. Îi scoate din bula Vaticanului.

— Deci, el este un confident al papei.

— Îmi place, a spus părintele Cardoza. Cal Donovan, confidentul papei.

Cal își dă scaunul pe spate și strânge în mână un pahar rece ca gheața. De îndată ce închide ochii, imagini neplăcute îi trec prin minte, aceleași imagini care l-au bântuit în ultimele zile. Un asasin care îl urmărește prin coridoarele întunecate ale unui conac englezesc. Corpul zdrobit al ucigașului zăcând lângă el pe podeaua bibliotecii. Trupul cerat al Papei Celestin, odihnindu-se la Palatul Apostolic din Vatican. Măinile bandajate ale Elisabetei.

Oprește imaginea sumbră ridicând pleoapele și paharul cu vodcă, anestezicul său preferat. Se învinovățește pentru

moartea papei. Celestin a fost avertizat despre un complot de asasinat. Un document ascuns deținea cheia complotului. Celestin îl rugase pe Cal să îl găsească, iar acesta a reușit chiar în ultima clipă. Avertismentul său de ultim moment l-a salvat probabil pe Celestin de la moartea în flăcările care i-au ars mâinile Elisabetei, dar nu a putut opri atacul de cord care i-a curmat viața. Fapta avea să rămână în istorie ca o tentativă de asasinat, dar asta e puțin spus. Este de fapt eliminarea violentă a liderului a peste un miliard de catolici. Cal îi cunoaște bine istoria brutală. Din punctul lui de vedere, numele lui Celestin al VI-lea poate fi adăugat pe lunga listă a papilor asasinați și martirizați.

În timp ce avionul zboară, cântecele populare continuă să răsună, iar Cal continuă să bea.

* * *

Hotelul preferat al lui Cal în Roma este Grand Hotel de la Minerve. Îi place terasa de pe acoperiș cu vedere spre Panteon, eleganța arhitecturală din secolul al XVII-lea și lungă sa istorie ca loc de întâlnire pentru artiști și intelectuali aflați în vizită. Și nu i-a scăpat faptul că hotelul are o legătură deosebit de actuală. A fost construit ca reședință pentru familia Fonseca, aristocrați romani de origine portugheză.

Turiștii fac poze statuii *Elefantului și Obeliscului* lui Bernini, din piața vizibilă de la fereastra sa. Cal trage perdelele, face un duș și se cufundă într-un pat moale.

Telefonul hotelului îl trezește din somn. Ceasul luminos îl surprinde – doarme de ore întregi.

— Pronto, spune el.

Aude o expirație, ca și cum femeia își ținea respirația.

— Cal, spune ea.

— Elisabetta. Bună ziua.

— Sper că nu te-am trezit. Am văzut că zborul tău a ajuns la timp.

— Nu, sunt treaz. Mă bucur să te aud. Ce mai faci? Cum sunt mâinile tale?

— Mai bine. Grefele de piele au prins bine. Trebuie doar să port aceste mănuși mici. Cum e piciorul tău?

— E bine. Trebuie doar să port acest ghips mic.

Râsul ei îi gădilă urechea.

— Eu și Emilio ne întrebam dacă ești liber în seara asta pentru cină. Ne-am gândit la Tonnarello, unde am fost înainte.

* * *

Roma este magnifică într-o seară de sfârșit de vară ca aceasta – soarele apus scaldă peisajul antic al orașului într-o lumină caldă, chihlimbarie. Chirurgul ortoped al lui Cal i-a recomandat să o ia ușor, dar având în vedere că are o orteză mobilă, Cal este hotărât să fie mobil. Este nerăbdător să revină la rutina sa de a alerga dimineața pe malul râului Charles și de a se antrena la clubul de box de la Harvard – este consilierul facultății de ani buni. Cal a învățat să boxeze în armată, în perioada rebelă dintre liceu și momentul în care a cedat voinței tatălui său de a se înscrie la Harvard, unde Hiram Donovan era profesor de arheologie biblică. Boxul l-a ajutat întotdeauna pe Cal să se descarce, iar acum are mare nevoie să dea câțiva pumni.

Lumina slabă reușește să facă chiar și Tibrul noroios să strălucească puțin. Traversează podul Ponte Garibaldi, ignorând durerea din tibie. Cu cât merge mai repede, cu atât o vede

mai repede. În cei patruzeci și opt de ani ai săi, a avut nenumărate relații. Nu a fost niciodată singur – aspectul său fizic, farmecul și cariera academică strălucitoare îi garantau asta. Dar există o femeie de neatins, care l-a captivat de la prima vedere, iar ani mai târziu, încă o dorește cu ardoare. Nu este primul bărbat care se întrebă cum de Elisabetta a ajuns călugăriță. Nu este doar de o frumusețe rară – ci îl stimulează intelectual. Era într-o relație când a cunoscut-o, dar recent, iubita lui s-a săturat de angajamentul lui ezitant și l-a părăsit. Liber fiind, Cal s-a îndrăgostit profund de Elisabetta, dar iubirea lui este ca o lovitură cu capul de un zid, care îl lasă sângerând și rănit. Ultima dată când a văzut-o a fost la înmormântarea Papei Celestin, iar de atunci nu și-a scos-o din minte. Căuta un motiv să se întoarcă la Roma și, poate, să își facă curaj să îi mărturisească dragostea, când a aflat vestea despre conclave.

Se oprește o clipă să își odihnească piciorul care îi zvâcnește și își vede reflexia într-o vitrină. *Ce idiot, se gândește el. Ce naiba e cu tine? Nu poți să fii îndrăgostit de o călugăriță.*

Elisabetta a crescut pe malul vestic al Tibrului, iar vechiul restaurant Tonnarello din inima cartierului Trastevere este preferatul familiei ei. Când Cal ajunge, o găsește singură la o masă din colț.

Veșmântul fără formă al unei călugărițe atrage atenția asupra feței, iar ea are o față frumoasă. Când Papa Celestin a rupt tradiția seculară și a numit-o prima femeie în funcția de secretar papal personal, presa italiană a descoperit că fața ei făcea ca ziarele și revistele să zboare de pe rafturi. O numeau La Bella Suor, călugărița frumoasă. Poartă veșmântul alb-negru al ordinului său, Surorile Augustiniene, Slujitoarele lui Isus și Maria. Veșmântul lor este ceva mai puțin restrictiv

decât al altor ordine. Nu poartă acoperământ, așa că obrajii și gâtul îi sunt descoperiți, iar Cal le vede roșind când se apropie să îi atingă mâna înmănușată. Voalul negru și boneta albă din bumbac sunt date mai în spate decât de obicei, dezvăluind o bandă mătăsoasă de păr negru. Până acum nu i-a văzut niciodată părul, deși își imaginase cum ar arăta, căzându-i pe umerii goi.

Ea spune în italiană.

— Cal, mă bucur să te văd.

— Și eu mă bucur să te văd, Eli.

Ziua în care ea a acceptat în sfârșit să își spună pe numele mic a fost un fel de progres, sau cel puțin așa și-a imaginat el.

— Îți plac micile mele mănuși?, întrebă ea, mișcând degetele albe. Sunt ca mănușile pe care le-am purtat la prima împărtașanie, când am fost mică.

— Îmi plac foarte mult. Ce zici de mica mea orteză?, spune el, ridicând cracul pantalonului.

— Îți stă bine.

Râde.

Aici o tratează ca pe o regină, iar proprietarul restaurantului se apropie de ei cu o sticlă de vin.

— Din partea casei, soră. Bramito Antinori, din Umbria. E foarte bun. Pot să vă torn și dumneavoastră și oaspetelui dumneavoastră?

— Mulțumesc, Aldo. Cum se simte noul Sfânt Părinte?

— Aș spune că este senin.

— Ne va lipsi. Venea des pe aici.

— Cardinalii pot mânca în oraș, spune ea. Papii nu prea.

— Îi voi pregăti mâncarea preferată, ca să i-o duci la Vatican diseară.

Cal propune un toast.

— Pentru noi începuturi, spune el, și ciocnesc paharele.

— Emilio își cere scuze, spune ea. A trebuit să se întâlnească cu șeful *Polizia di Stato* pentru a coordona unele aspecte ale operațiunii de securitate pentru liturghie. Au fost întâlniri neîntrerupte. După ce s-a întâmplat... ei bine, nu vrem să pierdem încă un papă.

Fratele Elisabettei, Emilio Celestino, este inspectorul general al Carabinierilor din Vatican și a fost garda de corp personală a ultimului papă. Cal l-a cunoscut în timpul unor zile tensionate în Sicilia și îl consideră un om decent și onorabil.

— Nu vrem, spune el.

— Totuși, vrea să te vadă. Vorbește tot timpul despre tine. Te va suna.

— S-a clarificat rolul lui Emilio?

— Sfântul Părinte vrea să continue ca înainte.

— Cred că e o decizie bună.

— Și eu, deși sunt părtinitoare.

Cal profită de plăcerea neașteptată de a fi singur cu ea pentru a deschide această partidă de șah a inimii cu o tactică la care se gândea de mult.

— S-a hotărât în privința ta?

— Eu am luat această decizie. Are nevoie de propriul om ca secretar personal. L-am ajutat în perioada de tranziție, dar încă nu am discutat despre asta. Am de gând să cer să fiu reprimată la Comisia Pontificală pentru Arheologie Sacră. Dacă nu se poate, mă voi întoarce cu bucurie la catedră. Ți-am arătat vechea mea școală primară din Piazza Mastai ultima dată când ai fost aici.

Își umezește gura cu vin, înghite și se apleacă spre ea.

— Sau..., spune el.

— Sau ce?, întreabă ea.

— Ai putea încerca ceva diferit.

Ea râde.

— Sună misterios.

— În loc să predai copiilor, de ce nu predai la universitate?

— Universitățile italiene nu sunt foarte interesate să aibă o călugăriță în cadrul facultății.

— Nu e atât de neobișnuit în America, spune el.

— Și ce aș preda?

Își dă seama din tonul ei relaxat că nu îl ia în serios.

— Ai studiat arheologia romană. Ești expertă în catacombe. Ai fost prezentă când Celestin a cedat operele de artă ale Vaticanului pentru caritatea sa. Cunoști Vaticanul mai bine decât oricine. Ai spart tiparele instituției. Mă pot gândi la cel puțin zece cursuri universitare și seminarii postuniversitare pe care le-ai putea preda.

— Bine, mă duc acasă în seara asta, îmi fac un CV și îl trimit la universitățile americane, spuse ea cu un ton batjocoritor.

— Nu trebuie să faci asta. Îți pot obține mâine un post de profesor adjunct la Harvard.

Zâmbetul ei dispare, iar privirile lor se întâlnesc pentru un moment incomod, până când ea clipește brusc, ușurată, privește spre intrare și face cu mâna.

— Ah, uite-o pe Micaela. Cum Emilio nu a putut veni, am invitat-o pe ea.

Sora Elisabetei este o femeie plină de viață – amuzantă, impulsivă, cu opinii ferme, o femeie care trăiește la granița dintre convenționalism și nonconformism. Părul ei roșu aprins, fustele scurte și cerceii rotunzi uriași o diferențiază de ceilalți medici din spital.

— Micaela, ce surpriză plăcută, spune Cal, ascunzându-și dezamăgirea pentru eșecul unei seri intime. Mă bucur să te revăd.

— Și eu mă bucur să te văd. Ce îți face piciorul?

— Se vindecă.

Chelnerul îi umple paharul cu vin, iar ea spune:

— Părea că aveți o discuție aprinsă. Scuze că vă întrerup.

— Dacă vrei să știi, Cal tocmai mă invita să devin profesor la Harvard.

— Ar trebui să accepți, spune Micaela fără ezitare. La naiba cu Vaticanul.

— Noi două avem opinii foarte diferite despre Vatican, spune Elisabetta.

— Ale mele sunt corecte. O adunătură de sexiști medievali.

— Papa Celestin nu era așa, spune Elisabetta.

Cal se bagă în discuție.

— Nici noul papă nu este. Îi cunosc opiniile. Cred că ai să vezi că va promova mai multă incluziune pentru femei.

— Femei preot? spune Micaela, aruncând o privire la meniu.

— Ar fi cam exagerat, spune Cal.

— Ei bine, nu cred că ar trebui să fie, spune Micaela. Aș prefera să mă spovedesc unei femei. Deci, vei accepta oferta lui Cal?

Elisabetta evită două perechi de ochi penetranți.

— Să trecem mai întâi de inaugurare. Suntem gata să comandăm?

Conversația de la cină decurge plăcut. Vorbesc despre Carlo, tatăl surorilor, un matematician care și-a dedicat întreaga viață încercării de a rezolva conjectura Goldbach, una dintre cele mai faimoase probleme nerezolvate din

matematică. Surorile trăiesc cu teama că se vor trezi într-o dimineață și vor citi că altcineva a rezolvat-o, răpindu-i bătrânului motivația de a trăi.

Cal le delectează cu povești despre prietenia sa cu noul papă, despre cum s-au cunoscut când Da Silva era episcop de Providence, Rhode Island, și despre cum și-au cultivat prietenia dedicându-se pasiunii preferate a prelatului: mesele rafinate.

La desert, Micaela povestește despre viața ei ca medic gastroenterolog consultant la Spitalul Universitar Gemelli. Soțul ei, Arturo, este medic de urgență acolo, dar ea umbrește atmosfera de la masă când spune:

— Cal, știai că Arturo era de gardă când l-au adus pe Papa Celestin? Știa că era mort, dar au încercat să-l resusciteze timp de o oră. Arturo i-a făcut chiar și masaj cardiac, îți vine să crezi?

Elisabetta se ridică brusc și pleacă, spunând că trebuie să meargă la toaletă.

— Cred că am dat-o în bară, spune Micaela. Mi se întâmplă uneori.

Elisabetta nu se mai așază când se întoarce. Are o pungă cu mâncăruri de la Tonnarello pentru Papa Ioan.

— Am plătit nota, spune ea. Putem pleca.

— Îmi pare rău, spune Micaela.

— Nu-ți face griji. E în regulă. Am treabă. Am șofer, dacă tu și Cal aveți nevoie de cineva să vă ducă.

— Cred că voi merge pe jos, spune Cal. E o seară frumoasă, bună pentru piciorul meu.

— Hotelul tău e aproape de casa mea, spune Micaela. Vin cu tine.

Surorile se pupă de rămas-bun, Cal reușește să atingă din nou mâna înmănușată a Elisabettei, iar ea îi spune că un curier îi va livra biletul VIP pentru slujba de inaugurare.

Cal și Micaela sunt la jumătatea podului Ponte Garibaldi când Micaela se oprește și se uită peste balustradă spre râul întunecat care curge dedesubt.

— Ești îndrăgostit de ea, nu-i așa?, spune ea.

— E atât de evident?

— Da, este

— Ea știe?

— Sigur că știe. A avut o viață înainte să devină călugăriță. A avut mulți iubiți. Băiatul care a fost ucis când ea era la facultate – urma să se mărite cu el. Cunoaște bărbății, crede-mă.

— Ți-a spus ce simte pentru mine?

— Nu-ți voi răspunde. E sora mea. Îți spun doar că nimeni din familie nu ar suferi dacă ar renunța la jurăminte, dar ea e o femeie puternică. Face ce vrea. Așadar, dacă m-ai întreba ce va face în privința Vaticanului, a ofertei tale de muncă, în privința ta, ți-aș răspunde: numai Dumnezeu știe.

* * *

Cal se bărbierește când îi sună telefonul mobil de la un număr necunoscut.

— Alo, Cal.

— Rodrigo... adică, Sfinte Părinte. Ce mai faci?

Cal se bucură de chicotitul grav răsunând la capătul firului.

— Ascultă, Cal. Ești cel mai bun prieten al meu din afara Bisericii. Trebuie să continui să-mi spui Rodrigo, cel puțin în particular. Mă va ajuta să rămân cu picioarele pe pământ.

— E o cerere dificilă.

— Consider-o un ordin papal.

— Bine, s-a făcut.

— Ce faci în dimineața asta?

— Voiam să trec pe la Arhivele Vaticanului.

— Poți să treci pe la mine la ora zece?

— Sigur. Unde?

— Încă mai folosesc biroul meu de la Secretariat. După ziua de mâine, cred că voi fi dat afară.

Cal râde.

— După ziua de mâine, vei putea folosi ce birou vrei.

* * *

Gărzile elvețiene de la Palatul Apostolic din Vatican verifică numele lui Cal pe lista vizitatorilor autorizați, îl percheziționează și îl escortează până la liftul principal. Iese la etajul al treilea, unul deasupra Sălii Clementine din marmură, unde papa Celestin a suferit atacul de cord și unde a fost expus sicriul său. O cotitură la stânga duce la ușa apartamentelor papale pe care Celestin le-a evitat în timpul pontificatului său, optând în schimb pentru camere modeste în pensiunea Vaticanului.

Cal a cotit la dreapta spre birourile Secretariatului de Stat, unde îl aștepta monseniorul Mario Finale. Finale este secretarul personal al lui Da Silva la Secretariat și îndeplinește funcții interimare. La fel ca noului papă, lui Finale îi place să mănânce. Fața lui jovială și rotundă și burta îi conferă o vagă asemănare cu un Da Silva mai tânăr.

— Mă bucur să vă revăd, domnule profesor, spune Finale. Sfântul Părinte vă așteaptă.